

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa patientiam Domini in Discipulorum defectibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

Ut, quia electi erant ad summum officium, ad quod opus erat maximis DEI donis, prius bene humiliarentur, & impleri Spiritu sancto magis despicerent se ipsos, memores ruditatis & imperfectio- nis prioris. Quia tam excelsis columnis Ecclesiae necessaria fuit altissima basis humilitatis, ex inculcata agnitione suorum defe- ctuum.

IX Simillimam patientiam Deus exercet hodieque cum iis, quos ab amore terrae elevat ad familiaritatem, & unionem cum Spiritu suo. Suffert eorum infirmitates, ignorantias, quere- las, defectus: modò solatur eos, modò se occultat: modò se blandum exhibet eis, modò rigidum. Sic eos educat, sustentat, humiliat, fovet, castigat, animat, ut pater amantissimus, cum unoquoque eorum se se oblectans. Neque enim solos Apostolos fecit participes amicitiae suae, sed hodieque brachia sua omnibus pandit, nec minore diligentia spiritum nutrit in quolibet nostrum, quam in suis discipulis. Unde non minùs obligati sumus ipsi, ne- que minùs exademus sancti, si fideliter ipsi adhæserimus.

E X E R C I T I U M

Circa Patientiam Domini in Discipulorum Defectibus.

I.

DOce me, Deus meus, quando velis laudari à me: immit- te cordi meo gratitudinem & agnitionem, quam me vis ha- bere, beneficiorum tuorum. Tu vocas omnes: sed quis veniet, nisi tu eum asportes? Vis amari ab omnibus: sed quis amabit, ni- si tu largiaris ei tuum amorem? Vis ab omnibus cognosci: sed quis poterit sine tuo lumine? Necessitas, quâ tui indigeo, me- cum nascitur & augetur. Obligatio, quâ tibi obstringor, semper me stimulat; sed in te situm est remedium: sine tua potentia, vir- tute, largitate & auspiciis quid possum, Deus animæ meæ? Con- jice, Domine in me illos tuos misericordes oculos, & da mihi aures audiendi vocem tuam, desiderium sequendi, amorem quaerendi te, vires perveniendi ad te; cognitionem malorum meo- rum, ut ea timeam & fugiam; lumen videndi pericula hujus vitæ, ut cognoscens me, veniam ad te. Fateor, Domine, me non meri- tum

*Amorosa
petitio.*

eum hanc gratiam: quam peto, sed potiùs dignum esse multis peccatis, & ut à te projiciar, dum audeo petere nova dona, qui acceptis usus non sum, neque satisfeci pro commissis in te. Sed animant me peccatores, quos recepisti; latro, cui paradisum dedisti; mulieres peccatrices, quas gratiâ tuâ replevisti; quò minùs inter eos ego despiciar: quia nec illi potuerunt converti neque te querere, neque tuam vocationem sequi, nisi tua lux & virtus eos intus movisset. Quomodo à te, Bone Iesu, non omnia sperabo; quando non Angelos de cælo misisti ad prædicandam mihi fidem, ac tradendam tuam doctrinam, sed homines peccatores & infirmos, in quibus non minùs video defectus meæ naturæ, quàm dona tuæ gratiæ? Tales fuère tui sancti discipuli, etiam dum tecum erant, ambitiosi, invidi, vani, debiles in fide, pleni ruditate terrena, abjectissimi spiritûs, & crassorum defectuum. Sed tu, bone Iesu, sicut eos elegisti; ita tecum circumduxisti. Non deerat inter eos publicanus, non qui te negaret, non qui venderet, cui & veniam eras daturus, si eam petiisset: non deerant infirmi, qui te desererent: non sic abjecti & vilis animi, qui nihil saperent aut caperent, nisi terrena. Habebant ob oculos lumen divinum, neque videbant: vescebantur tecum pane vitæ, nec satiabantur de te. Blandè illos tractabas, ut amantissimus pater, nec te hōrant amare. Defendebas eos ut scutum divinum, nec tamen cessabant quidvis timere. Communicabas cum eis divina mysteria, neque hōrant à te petere lumen ad intelligendum: promittebas eis bona æterna, neque ipsi alia desiderabant, quàm terrestria. Tradebas eis doctrinam cælestem, & ipsi parùm proficiebant ex illa. Quid dico, Domine, quid dico? Videbant suis oculis eum, cuius vita in admirationem trahebat Angelos, ditabat cælum, beatum faciebat paradisum, & ipsi eum non agnoscebant.

II. Quomodo sustinebas, Domine, illos tam propinquos tibi, & tam longinquos à te? quomodo potuisti sic tenere tuum amorem, ut eos tanto tempore non totos inflammares tuâ charitate, non animares tuo spiritu, non impleres tuis donis? quomodo, bone Iesu, distulisti gratiâ tuâ cumulare, quos tantopere diligebas, donec te non viderent ampliùs? O Domine, quantum ubique

tibi debeo? scio bene, suave tibi futurum fuisse, si mox, ut eos vocasti, perfectè regnasses in eorum cordibus, possedisses intima eorum, purificasses omnino, ac tuis donis implèsses, ut fecisti postea, cum in eis perfectà charitate flagrantibus tibi complacuisti: sed iudicasti meliùs, eos sufferre tantisper, & demittere te ad ignobilem familiaritatem ac ruditatem eorum; ut me doceres, in his, qui futuri erant magistri summæ perfectionis, columnæ veritatis, & lumina mundi clarissima, quid à te possim sperare; & quòd nullæ imperfectiones meæ sint sufficientes ad exsicandum fontem misericordiæ tuæ. O verum amicum huius pauperis creaturæ! Non solum in domo patris tui mansiones multæ sunt; sed ideo ibi multæ sunt, quia in tuo divino ac suavissimo pectore omnes locum inveniunt. Ibi Thomas est, ad eò quondam incredulus, at postea lancea perfossus pro fide. Ibi latro, publicanus, leprosus, publica peccatrix locum habent. Ibi & Judas haberet, nisi spontè se precipitasset in desperationem. In hoc amantissimo pectore illustrantur tenebræ, consumuntur defectus, solvuntur affectiones terrenæ, pacificantur inclinationes, deificantur spiritus terreni. Ibi plantantur, crescunt, florent, fructificant, quorum supportasti infirmitatem, vilitatem erexisti, coronasti victorias.

III. Ergone, Deus animæ meæ, mihi soli clausum erit hoc pectus? Non habebit, ô mi bone Iesu, creatura hæc ibi locum, in quo consumantur ipsius defectus, & ipsa renovetur tuo spiritu? Adoro te, pectus divinum, totum ardens amore divino: Lumen meridiano clarius: Sol semper oriens, nunquam occidens: Fons semper manans, nunquam arefcens: Pelagus infinitorum bonorum, fundo carens: Umbra refrigerans omnes defessos: Confortatio mœrentium omnium: Refugium omnium tentatorum, Asylum omnium peccatorum. Recipe me, bone Iesu, illuc, ubi me confido scriptum amore æterno. Quomodo possunt consumi infirmitates meæ, nisi in hac fornace amoris? Si non sit ibi locus pro omnibus, quomodo, Deus meus, es generalis Salvator & Redemptor omnium? Verum est, mea vitia esse pejora imperfectionibus Apostolorum: quia illæ erant infirmitatis, ignorantia & simplicitatis, neque illi discedebant à te, & tu eos semper tecum habebas:

in

In pectore
IESU man-
siones mul-
tas sunt.

in oratione, itineribus, mensa, tribulationibus, paupertate, persecutionibus mansere tecum, & amavere te, ut poterant; neque defectus eorum proveniebant à radice, quæ separaret à te. Sed ego miser pecco ex malitia, fugio nemine persequente, & quotidie recedo à te, non persistens in tuo servitio: priusquam oriatur tentatio, habeo te pro ignoto; & errores mei nascuntur ex venenata radice, quæ displicet tibi. Illi te audiebant avidè, ego aures obturo: reprehensi humiliabant se, ego me excuso: suas ignorantias tibi proponebant curandas, ego de me ipso præsumo: illi suâ simplicitate merebantur amari à te, ego per meam proterviam mereor fugari à te. Sed ô Salus mea, qui vides, & æquâ lance ponderas mala mea, quis ea tolerat, nisi paternus hic amor tuus? quis me exspectat, nisi pectus hoc plenum misericordiâ? quis mihi dicit, ne desperem, nisi hæc ingenita & æterna tua bonitas & clementia? quis invitat me ad recipienda tanta bona, nisi dulcissimum hoc & suavissimum cor tuum, quod me desiderat semper secum habere? Ergo, bone Jesu, non es tu is, non sum ego ille, quem tu vis semper esse tibi conjunctum? Ecce me hîc, Salus mea: ecce te hîc, qui es omne bonum meum. Quid impedit, ne consequaris, quod desideras? quid detinet hoc, quod tantopere cupis? Vis me adhuc talem relinquere, qualis sum? vis me diutius tolerare; me fugere, me relinquere in luto separatum à te? Mi Amor, cur me non respicis? Esne mei solius oblitus? Jesu, Vita mea! cur me non resuscitas? Jesu, Salus mea! cur me non sanas? Ego te hodie non dimittam, non discedam à te, donec me totum convertas in te. Stringam sacros hos pedes, & sequar, quocunque abieris.

IV. Quid à me petis, Domine? ut me pœniteat, ut me emendem, te amem, tibi serviam, & persistam in eo, quod jam desidero? quid vides in me, bone Jesu, quòd hoc petas à me, si tu non des; si velis, ne id rejiciam, sed datum conservem? Quo modo id faciam, nisi tu mecum ipse id facias? Ah mi Domine, Ah mi dulcis Amor! Volo, volo, volo, quomodo & quantum possum, totus esse tuus, & amando in sempiternum, nolo recedere à te. Volo quidquid tu petis à me: adjuva tu, Deus meus, hanc meam voluntatem, meam infirmitatem, desiderium meum, Volo, & non scio

Patientia
IESU nos
exp. stan-
tis.

Infirmities
nostra sus-
tentatur à
IESU.

scio quantum, nec quamdiu sit duraturum hoc velle. Jam nunc enim sentio me trahi à miseriis meis, & inclinationibus terrenis, quæ me infelicem affectantur ubique. Jam timent, ne debeant me deserere; jam caro mea desiderat mecum conflagrare: sed tu, qui tuâ pietate me sustinas, etiam es ille, qui pro me fortiter dimicet. Defende me, Domine: videant oculi tui fructum tam antiqui, & paterni amoris in me supportando, & extirpa tuo ardente spiritu, quidquid in me tibi non placet; ut efficias me talem, qualem me cupis.

V. Non possum, bone JESU! queri de te, sed de me ipso: quia tu semper es, & fuisti amicus meæ! pauperis animæ. Quoties à te recedebam, tu laqueos auferebas, qui mihi positi erant; inhibebas mortem, ne me opprimeret antè, quàm ad te reverterer: inspirabas mihi, quod opus erat: vocabas me multis modis: distinebas me negotiis, ut occupatus minùs peccarem. Permittebas me tentari, ut viderem mea pericula: nonnunquam etiam vinci, ut meam debilitatem agnoscerem: dimittebas me in angustiis, ut videns meam necessitatem, intelligerem, quantum ope tuâ indigeam: ac licet multum peccaverim, longè tamen plùs peccavissem, nisi tu me præservasses. Non retraxisti manum tuam à me, quin spirituali ac temporali me juvares auxilio, & omnia in bonum mihi converteres, etiam peccata permittendo, ut humiliaretur mea præsumptio. Si quando redibam ad te, mox aderas cum favoribus internis, ac dulcedine tuæ præsentia. Sufferebas meas ineptias; acceptabas exilia & imperfecta mea desideria virtutis, & excitabas ad renovanda bona proposita, faciebásque me agnoscere in mea infirmitate, quod illa tantum gratiâ tuâ possim exequi; meam interim infidelitatem & inconstantiam tolerans.

VI. Ah mi JESU! quando absolverem singula recensendo, quibus usus es mecum in meis malis & imperfectionibus? quando gratias mihi factas, bona mihi impensa? quando, pie JESU, non fuisti mihi Pater? quando avertisti à me faciem inter tot mendacia mea, quibus tibi promisi, quæ postea non servavi? quando non recepisti mea desideria, quæ sciebas brevi abitura in vanum? Ego subito ibam retrorsum, cum tu stares tacitus, ac sustineres meos
impro-

improbos mores: reducebas meam voluntatem in viam, ut me reciperes in gratiam, licet bene scires, me brevi perduellem futurum & inconstantem. Cujus patris aut matris major est amor? cujus amici fides? O quantum, Jesu bone, debeo tibi! plus certè, quàm tui discipuli; quia non diu patientiam tuam exercuerunt; ego verò per totam vitam id facio. Illi majorem partem vitæ consumpserunt in ferventissimo tui amore, & impenderunt ei, quidquid ipsis dedisti: ego facio totum contrarium. Plus tibi debeo, quàm omnes simul homines; quia multos permittis errare in fide; me verò in ea conservas: permittis, ut multi colant idola, multi falsis opinionibus adhæreant, veritatem non agnoscentes; me verò Christianum fecisti. Multos permittis perseverare in peccatis usque ad mortem; mihi verò das, ut ea agnoscam; das, ut gratiam efficacem habeam, ut petam eandem; ac tot peccata condonas, quot facerem, si tu me ab eis non præservares.

Adoro te, bone Jesu! pro his omnibus, & infinitis aliis gratiis. Infinitas pro illis tibi gratias ago, aguntque pro me omnes justi & Angeli sancti in cælo; quoniam ego non possum pares referre tibi laudes & gratias.

VII. Tu, Domine, qui nôsti, quantum impediat, ne ex his donis proficiam, si non in omnibus meis rebus recurram ad te, & alia præter te diligam; purifica hoc in me, nec permitte me habere alium magistrum, alium consiliarium, alium arbitrum rerum mearum, neque alium amicum aut sodalem, quàm te. Quamvis enim tibi pro infinita magnitudine tua, non convenient nisi res magnæ & æternæ; tamen haud ignoro, te delectari purâ simplicitate, ac placere tibi nôsse minutim omnia nostra, & numerare singulos nostros passus motusque. Quid possum velle amplius, quàm ad eò fidelem ac sincerum animum? Et si numeratos habeas omnes *Cura Domini IESU de nobis,* capillos meos, & folia arborum, quomodo non habebis etiam omnium nictuum oculi, omnium respirationum, omnium articulorum & momentorum vitæ meæ omnium cogitationum ac desideriorum meorum? Si quovis anno, bone Jesu! dignatus esses tantum unam horam impendere mihi, ut res meas cognosceres, provideres meis necessitatibus, & tuam mihi voluntatem detegeres;

res; nonne par esset, me toto anno aspirare ad illam horam; habere omnia præparata, ut ea decenter tecum pertractarem, tuisque favoribus & miserationibus implerer, quibus per totum annum sequentem sustentarer, donec illa felix hora rediret? Quomodo ergo non quavis horâ & momento tecum ago, tanquam cum fidelissimo & sapientissimo consiliario, & potentissimo opitulatore ad omnia momenta parato? neque gubernatio totius mundi, neque tota æternitas præoccupat locum tempusve, ut non semper ad res meas attendas. Quare non venio ad te cum eo verbo, quod me offendit; cum ea cogitatione, quæ me molestat; & cum omnibus, quæ accidunt mihi? Quomodo non offero tibi omnes passus, omnia verba, quandoquidem tu acceptas, & grata habes omnia? quod si facerem, ô quantum mihi boni conferres? Si pro paucis ac frigidis precibus, ac suspiriis mihi das longè majora, quàm unquam ex me promerear; quid faceres, si omnia tibi offerrem, ac totus essem tuus?

*Humilitate
conservan-
tur omnia
bona.*

VIII. Ah JESU bone! una res mihi deest, quæ sola me posset restaurare, & sine qua non sentio, quantæ sit temeritatis ac periculi, vel ad unum momentum non cogitare de te: illa est sancta humilitas, conservatrix omnium bonorum. Tu, JESU humillime! scis hæc solâ effici posse, ut mihi ipsi diffidam in omnibus, ac timeam omni momento, ne fortè obliviscar tui, & ut semper suspirarem ad te. Illa sola potest me docere, quantum referat, semper habere vivam cogitationem de te. Scio hanc summè tibi placere: Igitur humilia me, JESU, & planta in me hanc tuam sociam, & custodem bonorum tuorum; ut cum ea semper mihi metuam, ne semper à te fugiam, sed à te solo regi desiderem, ad te solum aspi-rem, tibi que arctè adhæream, liber à me ipso, ac totus possessus à te, JESU, amicus meus, magister meus, tutela mea, consolator meus, salus mea, amor meus, felicitas mea, suavis dux meus, & vera vita mea!

O humillima Ancilla & Mater DEI! quæ nullo momento fuisti, nihilque egisti sine Domino; quandoquidem non satis habuit esse meum refugium, sed insuper te mihi dedit pro domina, advocata, & mediatrice apud se; adjuva me: & quia es filia Adami, quamvis

quamvis libera à meis malis, compatere huic tuæ massæ, ut per tuam intercessionem consequar tuum spiritum. O sacer Apostolorum Chorus, qui fuistis lux mundi, obtinete in præmium laborum vestrorum, huic peccatori gratiam, quam omnibus desiderabatis, se convertendi ad Christum: & quia incessistis per meos defectus, compatimini mihi, & impetrate mihi spiritum divinum, qui perfectos vos fecit.

Æ R V M N A X V I I I.

Itinera Domini.

I.

Um hoc exiguo & Apostolico grege cœpit bonus Pastor obire totam regionem Palæstina, ad colligendas oves, quæ perjerant, domûs Israël, cui erat promissus; & viam sternendam toti mundo ad pascua salutis, loco eorum, qui pro sua cæcitate ac duritia ipsum auditurum & recepturi non erant. Ne verò ullam excusationem haberent suæ proterviæ, & ut mundus tantò foret opulentior è suis meritis, è sua parte nihil omisit, quo possent converti, omnibus annuntiando Regnum Cælorum, legem gratiæ, ac divitias divinas, quas afferebat. Cumque ipse esset Deus, Dominus & Salvator promissus, quem, ut venit in terram, summo studio quærere, excipere, agnoscere, adorare debebant Iudæi, quorum præcipuè gratiâ venerat; ipsemet illos suæ salutis prorsus incurios quæsivit, vocavit, & obtulit eis gratiam suam; nihil corpori suo indulgens, nulli parcens labori, quantumvis gravi, ut eos illuminaret, eriperet à vitiis, impleret bonis divinis. Dimissâ igitur sanctissimâ Matre, sub cuius obedi-
Jesus per a-
gravius Re-
giones magis
corruptas.
 entia suavissimè vixerat tot annis, contulit se Capharnaum, civitatem Galilææ, in confinibus Tribuum Zabulon & Nephtalim, prope Jordanem, sitam in littore lacûs salis, quod mare Galilææ vocatum est. Erant hæc tribus jam olim perditis moribus, & ob hoc vastatæ cum reliquo regno Israël, quod decem Tribus complexum, caput habuerat urbem Samariam, refertam tantis sceleribus, ut unâ cum toto regno peste & bello consumpta sit.

Ec 2

II. Ergo